

Ἄλλ' ἀφ' οὗ ἡ ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ τῆς ἦτο λευκὴ, λευκὸν δῶρον ἔπρεπε νὰ φέρῃ τὴν πρωτοχρονιά εἰς τὸν τάφον του. Καὶ ἑξαλλος μὲ μιὰν ἰδέαν, ἰδέαν λευκὴν, μὲ τὸ κεφάλι ὀπίσω, μὲ τὰ χεῖλη μισανοιγμένα, ἔκλαιε σπαρακτικά, διότι δὲν εἶχε ἓνα λευκὸν δῶρον νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν τάφον τοῦ παιδιοῦ τῆς. Ἐξαφνα μία πνοὴ ἀνέμου δυνατὴ σκορπᾷ τὰ παγωμένα νέφη καὶ ξεσχίζει τὸ σάβανο τοῦ οὐρανοῦ καὶ ξεφεύγουν, σκορπίζουσιν εἰς τὸν αἰθέρα φλόγες φωτειναῖς καὶ λούουσιν μὲ χρυσὴν λάμψιν τὸν τάφον καὶ τὴν μητέρα, ἣ ὅποια σὰν τὸ χιόνι σιγὰ σιγὰ καὶ αὐτὴ γλυστρᾷ καὶ γέρνει εἰς τὴν πλάκα τοῦ παιδιοῦ τῆς, ἐνῶ τὰ ἄνθη χύνονται ἀπὸ τὴν ποδιὰ τῆς χιονισμένα, κάτασπρα, καὶ μαζὺ μὲ τὸ ξεψυχισμένο ἄρωμα τῶν παγωμένων φύλλων τους, ἐξέφυγε καὶ ἡ τελευταία πνοὴ τῆς μητέρας εἰς ἄρωμα λεπτότατον καὶ ἄγιον ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς. Καὶ ἡ ψυχὴ τῆς ἀνυψώθη κατάλευκος καὶ ἐπέταξε μὲ μιὰν χρυσὴν ἀκτῖνα, πρωτοχρονιάτικο δῶρον πλησίον εἰς τὴν λευκὴν ψυχὴν τῆς κόρης τῆς.

Πειραιεὺς, 1898.

ΕΛΕΝΗ ΕΠΑΜ. ΠΟΛΙΤΑΚΗ

ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ ΞΕΝΗΤΕΥΘΕΙΣΑΝ

ΣΤΗΝ Ξενητεῖά μακριὰ πῶς ἀπερνᾷς ;
 Ἡ Κέρκυρά σου πῶς δὲν σοῦ πονεῖ ;
 Τὸ νοῦ ἐδῶ ποτέ σου δὲν γυρνᾷς,
 Κι' Ἑλλάδα δὲ θυμᾶσαι γαλανή ;
 Ξεχνιέται εὐκόλα ἡ ἀγαπημένη
 Γλυκεῖα πατρίδα μας στή γῆ τὴν Ξένη ;

Γιὰ 'πέ μου, ἔχετε Ἀθήνα αὐτοῦθε ;
 ἔχετε Ἰλισσὸ καὶ Πάρθενωνα ;
 Βλέπετε θάλασσα αὐτοῦ ὀλοῦθε ;
 Καὶ ἀττικῆς νυχτιάς κορμιὰ εἰκόνα ,
 ἔχετε αὐγὴ αὐτοῦ σὰν τὴν αὐγὴ σου
 Καὶ ὡμορφιές πολλές σὰν τὴ δική σου ;

Κέρκυρα, 7 Σεπτεμβρίου 1898.

Α. ΓΑΒΡΙΑΝΣ